"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ଏହି ଆଇରନ୍ ଏଜଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗ ରୂପକ ପାହାଡକୁ ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ଏଜଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନିଜର ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ସିଟ୍ ରିଜର୍ଭ କରାଇବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ? କେଉଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି?

ଉତ୍ତର**:-** ରୋଗୀ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରିବା, ମାୟାର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଦେବା - ଏହା ହିଁ ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ମରଜ ଅର୍ଥାତ୍ ପୀଡା ହରଣ କରିବା ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିନିଅ ।

ଗୀତ**:-** ଭୋଲେନାଥ ସେ ନିରାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭୋଳାନାଥ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ - ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ କମଳ ଦ୍□ାରା ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପକ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ନା । ବାବା ଏହି କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଅଥବା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ମହିମା ରହିଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଲୋକମାନେ ଏ କଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବା କେବେ ଆସିଥିଲେ? ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଦ୍□ାପର ଯୁଗରେ ଆସିବାର ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠୁନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷରୁ ସବୁ କିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା ପଡିଯାଉଛି । ତୁମେ ବୃକ୍ଷକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବାସ୍ତବରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ଥିଲା । ବାବା ଏବେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି - ବାବା, ଆମେ ମାୟାର ଫାନ୍ଦରେ କେବେଠାରୁ ଫସିଗଲୁ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦ୍□ାପରଯୁଗରୁ । କ୍ରମାନୁସାରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଗୁଡିକ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ହିସାବ କଲେ ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଆମେ ପୁନର୍ବାର କେବେ ଆସିବୁ? ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ସଂଗମଯୁଗରେ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ, ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ସ୍□ତନ୍ତ୍ର ରୂପେ ଭାରତବାସୀ ଅଧିକ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭାରତକୁ ହିଁ ମୁଁ ସୁଖୀ କରାଉଛି । ବାପାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ପିଲାମାନେ ବେମାର ପଡିଲେ ତାଙ୍କୁ ଔଷଧ ପାଣି ଦେବା । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ବେମାରୀ ଏବଂ ସମସ୍ତ ରୋଗର ମୂଳ ହେଉଛି ଏହି ୫ ବିକାର । ପିଲାମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଏହା କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା? ଦ୍□ାପରରୁ । ପୁଣି ରାବଣର କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ରାବଣକୁ କେହି ଦେଖି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ହିଁ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଜାଣିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆତ୍ମା ମନ-ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଅଛି । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ, ଆମର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ଆତ୍ମା ସୁଖ-ଦୁଃଖର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥାଏ । ଯେହେତୁ ଶରୀର ଅଛି, ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି କେବେ କେହି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ମୋତେ ଦୁଃଖୀ କର ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋର ମଧ୍ୟ ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ଅଛି, କଳ୍ପ-କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ଆସି ମୁଁ ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲି, ସେମାନେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପୁଣି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଛି । ବାକି କଇଁଛ-ମାଛ ଅବତାର ଏ ସବୁର କଥା ନାହିଁ । କହନ୍ତି ଯେ ପର୍ଶୁରାମ କୁରାଢୀ ନେଇ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ମାରିଥିଲେ । ଏ ସବୁ ହେଲା ଦନ୍ତ କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ମନଗଢା କଥା । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜଗତଅମ୍ବା ଏବଂ ଜଗତ ପିତା । ମାତା ଓ ପିତାଙ୍କ ଦେଶ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି ନା । ଭାରତବାସୀ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ମାତା-ପିତା.... ବାସ୍ତବରେ ତୁମ କୃପାରୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ । ଯେପରି ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ସିଟ୍ ରିଜର୍ଭେସନ୍ କରାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ହେଉ ବା ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀରେ ସିଟ୍ ରିଜର୍ଭ କରାଅ, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ତେବେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ହରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି । କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର ଗତି-ସଦ୍‌ଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଗୁରୁମାନେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଲେ ପୁଣି ଏହିଠାରେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କ'ଣ ସଦ୍‌ଗତି କରିବେ! କ'ଣ ଏତେ ସବୁ ଅନେକ ଗୁରୁ ମିଶି ପତିତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପାବନ କରିପାରିବେ? ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପର୍ବତର କାହାଣୀ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହି ମାତାମାନେ ହିଁ କଳିଯୁଗୀ ପାହାଡକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଗୋବର୍ଦ୍ଧନର ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ତତ୍ତ୍□ ପୂଜା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ଅଥବା ତତ୍ତ୍□କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ବ୍ରହ୍ମ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ଭ୍ରମ ଅଟେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଣ୍ଡା ସଦୃଶ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଯାହାର ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର

ନିଜ-ନିଜର ବିଭାଗ ରହିଛି । ଏହି ବୃକ୍ଷର ମୂଳଦୁଆ ହେଉଛି - ଭାରତର ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଳ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ୪ଟି ଧର୍ମ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତେଣୁ ହିସାବ କରିବା ଦରକାର - କେଉଁ-କେଉଁ ଧର୍ମ କେବେ ଆସୁଛି? ଯେପରି ଗୁରୁ ନାନକ ୫ ଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ । ଏପରି ତ ନୁହେଁ ଯେ ଶିଖ୍ମାନେ କୌଣସି ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୮୪ ଜନ୍ମ କେବଳ ତୁମେ ଅଲରାଉଣ୍ଡର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ନେଉଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମର ହିଁ ଅଲରାଉଣ୍ଡ (ଆଦ୍ୟରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣରେ ତୁମେ ଆସୁଛ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସାରା ଚକ୍ର ଲଗାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ତ ବହୁତ ଶୁଣିଲ । ଏବେ ଏହାକୁ ଶୁଣ ଓ ଜଜ୍ (ନିର୍ଣ୍ଣୟ)କର ଯେ ଶାସ୍ତ୍ର ଠିକ୍ ନା ଗୁରୁମାନେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି - ତାହା ଠିକ୍, ନା ଯାହା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଠିକ୍? ବାବାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ମୁଁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯାହା ଦ୍□ାରା ସତ୍ୟଯୁଗ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଦ୍□ାପର ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତୁମେମାନେ ମିଛ ଶୁଣି ଆସିଛ, ତା' ଦ୍□ାରା ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମର ଗୋଲାମ ଅଟେ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ତୁମେମାନେ ଗାୟନ କରି ଆସିଛ - ମେଁ ଗୁଲାମ, ମେଁ ଗୁଲାମ ତେରା... ଏବେ ମୁଁ ତୁମର ସେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବାଙ୍କର ଗାୟନ ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ବୋଲି କରାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ତୁମକୁ ସଦା ସୁଖୀ କରାଇବା । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା - ଅଗମ-ନିଗମର ଭେଦ ଖୋଲନ୍ତି... ବାକି ଡମ୍ବରୁ ଆଦି ବଜାଇବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଇଏ ତ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଭିନେତା ଅଟ, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କରନ କରାବନହାର ଅଟେ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମା) ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ବାକି ଗୀତାରେ ଯାହା କିଛି ଲେଖାଯାଇଛି, ସେସବୁ ତ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲ୍ (ବାସ୍ତବ) କଥା ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଓ ସହଜ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ଦେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ନା ଯୋଗ ଲଗାଇ ଦେଲାବାଲା, ଭାଗ୍ୟ ରୂପି ଝୁଲାମୁଣୀକୁ ଭରପୁର କରିଲାବାଲା, ପୀଡା ହରିବାବାଲା... । ବାବା ଆସି ଗୀତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ବା ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛି ଏବଂ ଶିଖାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛି । ପିଲାମାନେ ଯୋଗ ଶିଖି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ନା । କହନ୍ତି ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ଆମର ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ କରାଇଲାବାଲା.... ଏହିପରି ଗୀତ କେହି ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ସମ୍ପତ୍ତିର ମଧ୍ୟ ନିଶା ଚଢିବ । କେବଳ ପରମାତ୍ମା ଅଥବା ଭଗବାନ କହିବା ଦ୍□ାରା ମୁଖ ମିଠା ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା ଅର୍ଥ ହିଁ ବର୍ସା ବା ସମ୍ପତ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ, ଏହାକୁ ହିଁ ଶଙ୍ଖ ଧ୍□ନି କୁହାଯାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ହାତରେ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଆଦି ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଧାରଣା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଆତ୍ମିକ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏବେ ଏହି ସତ୍ୟ ଗୀତା ଦ୍□ାରା ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ହେଉଛି । ସେମାନେ ତ ଏହାର କେବଳ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ପାର୍ବତୀ, ତୁମକୁ ମୁଁ ଏହି ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଅଟ । ସେଠାରେ କେହି ନଗ୍ନ ହେବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ? ଆରେ, ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ ପୁଣି ବିକାର କଥା କିପରି ହୋଇପାରିବ! ତୁମେ ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ! ତୁମେ ଯୁକ୍ତି କରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ନା । ତାହା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଲା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମାୟା ପୁଣି ତୁମକୁ ଦୁଃଖୀ କରିବ । ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ ପୂର୍ବର ସିକିଲେଧେ (ବହୁତ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ମିଳିଥିବା) ପିଲାମାନେ ହିଁ ଆସି ନିଜର ବର୍ସା ନେବେ । ଏହାର ପୂର୍ବ ସଙ୍କେତ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଜଣାପଡୁଛି ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ଦେବୀ-ଦେବତା ଅଥବା ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ସ୍ଥୂଳ ଲଢେଇର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନା ଅସୁର ନା ଦେବତାମାନଙ୍କର ଲଢେଇ ହୋଇଥିଲା । ସେଠାରେ ତ ମାୟା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ଯିଏକି ଲଢେଇ କରାଇବ । ଅଧାକଳ୍ପ ନା କୌଣସି ଲଢେଇ, ନା କୌଣସି ରୋଗ, ନା କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତି ହେବ । ଆରେ, ସେଠାରେ ତ ସର୍ବଦା ସୁଖ ରହିବ, ଚିର ବସନ୍ତ ରହିବ । ସେଠାରେ ଡାକ୍ତରଖାନା ରହିବ ନାହିଁ, ବାକି ସ୍କୁଲରେ ତ ପଢିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏହିଠାରୁ ହିଁ ବର୍ସା ନେଇଯାଉଛ । ମନୁଷ୍ୟ ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ନିଜ ଗୋଡରେ ଛିଡା ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ ରହିଛି - କେହି ଜଣେ ପଚାରିଲେ ତୁମେ କାହାର ଖାଉଛ? ସେ କହିଲେ ମୁଁ ନିଜ ଭାଗ୍ୟର ଖାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ହଦର (ସିମୀତ) ଭାଗ୍ୟ । ଏବେ ତୁମେ ନିଜ ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛ । ତୁମେ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛ ଯେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପୁଣି ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଭୋଗ କରିବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସୁଖର ବର୍ସା, ଏବେ ତୁମେ ଏହାର ପ୍ରଭେଦକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣୁଛ, ଭାରତ କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲା । ଏବେ କ'ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି! ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ନେଇଥିବେ ସେ ହିଁ ଏବେ ନେବେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଯାହା ଡ୍ରାମାରେ ଥିବ ତାହା ମିଳିବ, ତେବେ ତ ଭୋକରେ ମରିଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କେହି କେତେ, କେହି କେତେ ଆୟୁଷ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତ-ମତାନ୍ତର ରହିଛି । କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସଦା ସୁଖୀ ଅଛୁ । ଆରେ, ତୁମେ କ'ଣ କେବେ ବେମାର ହେଉନାହଁ? ସେମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ରୋଗ ଆଦି ତ ଶରୀରକୁ ହେଉଛି, ଆତ୍ମା ତ ନିର୍ଲେପ ଅଟେ । ଆରେ, ଚୋଟ ଲାଗିଲେ ତ

ଦୁଃଖ ଆତ୍ମାକୁ ହୋଇଥାଏ ନା - ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା ସ୍କୁଲ ଅଟେ, ଏଠାରେ କେବଳ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ଗୋଟିଏ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ, ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା । ଯିଏ ଫେଲ୍ ହେବେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଯେତେବେଳେ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ନ ଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବୈଶ୍ୟ ନ ଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ବୈଶ୍ୟ ଥିଲେ ତ ଶୂଦ୍ର ନ ଥିଲେ । ଏ ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ମାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଅତି ସହଜ । ଗୋଟିଏ ହିଁ ପରୀକ୍ଷା ରହିଛି । ଏପରି ବି ମନେ କର ନାହିଁ ଯେ, ଯିଏ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିବେ ସେ କିପରି ପଢିବେ! ବାସ୍ତବରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ନୂଆ ନୂଆ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ତୀବ୍ରବେଗରେ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିଛନ୍ତି । ବାକି ମାୟା ରାବଣର କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ, କୁହନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ କାମର ଭୂତ ରହିଛି, ବାକି ରାବଣର କୌଣସି କୁଶ ପୁତ୍ତଳିକା ବା ଶରୀର ତ ନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା, ସବୁ କଥାର ସାକାରିନ୍ ହେଉଛି ମନମନାଭବ । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍□ାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ଗାଇଡ୍ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛି । ପାରଲୌକିକ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବାକୁ ଆସିଛି - ତୁମମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟରେ । ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ତେବେ ତ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପଦ ପାଇବ । ମୁଁ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପିତା ଅଟେ । କେତେ ବଡ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ତୁମେ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟ । ଯେତେବେଳେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେଉଛ ସେତେବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳକୁ କଳଙ୍କିତ କର ନାହିଁ, ଏହା ପବିତ୍ର ରହିବାର ଯୁକ୍ତି ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା କିପରି ହେବ? ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏକତ୍ର ରହିବ ଏବଂ ନିଆଁ ଲାଗିବ ନାହିଁ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମଝିରେ ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀ ରହିବା ଦ୍□ାରା କେବେ ନିଆଁ ଲାଗିପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ହେବ ଯେବେ ଉଭୟ ମନମନାଭବରେ ରହିବେ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ, ନିଜକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ଭାବିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏହି କଥାକୁ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ହଙ୍ଗାମା କରୁଛନ୍ତି, ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡୁଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କ'ଣ କେହି ଗାଳି ଦେଇପାରିବେ! ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏହିଠାରେ ଆସିଯିବେ ତେବେ ବିଦେଶରୁ ମଧ୍ୟ ଏକଦମ୍ ଉଡାଜାହାଜରେ ପଳାଇ ଆସିବେ, ଭିଡ ଲାଗିଯିବ । ଜଣାନାହିଁ ଭାରତରେ କ'ଣ ହୋଇଯିବ ।

ଆଚ୍ଛା, ଆଜି ଭୋଗ ଲାଗିବ - ଏହା ପିଅର (ବାପ) ଘର ଏବଂ ତାହା ହେଲା ଶ୍□ଶୁରଘର । ସଂଗମରେ ଭେଟ୍ ହେଉଛି । କେହି-କେହି ଏହାକୁ ଜାଦୁ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କ'ଣ? ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କିପରି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହିପରି ନିତି-ନିୟମ ସବୁ ରହିଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର (ରୋଷେଇ ଘର ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଭୋଗ ଲଗାଇ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ତ ଭଲ କଥା । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ମନେକରି ପକ୍କା ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବେ ବି ନିଜର ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ କଳଙ୍କିତ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ହେବ, ରୁହାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ସର୍ବଦା ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ମାୟାର ଶକ୍ତିକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନୀ ହୁଅ ।

ସ୍ନେହରେ ସମାହିତ ହୋଇଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମଜ୍ଜି ଯିବା ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ସ୍ନେହ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମର ବରଦାନ ଅଟେ । ସଂଗମଯୁଗରେ ସ୍ନେହର ସାଗର ପିତା ସ୍ନେହର ହୀରା ମୋତି ଗୁଡିକୁ ଥାଳିରେ ଭରପୂର କରି ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସ୍ନେହରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ । ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ପରିସ୍ଥିତି ରୂପୀ ପାହାଡ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ପାଣି ଭଳି ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ତରଳ ହୋଇଯିବ । ମାୟାର କିଭଳି ବି ବିକରାଳ ରୂପ ବା ରାଜକୀୟ ରୂପର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁ ନା କାହିଁକି ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ସ୍ନେହର ସାଗର ଭିତରେ ବୁଡିଯାଅ, ତାହା ହେଲେ ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ମାୟାର ଶକ୍ତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଶରୀର, ମନ, ଧନ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ଦ୍□ାରା ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ସଦା ସହଯୋଗୀ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***